

РЕШЕНИЕ

№ 6287

гр. София, 12.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 12.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5128** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП във връзка с чл. 145 - 178 от АПК.

Образувано е по жалба на Г. Г. В., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], вх.Б, ет.6, ап.36, чрез адв. П. П. срещу Заповед № 20-0344-000096/15.05.2020г. на Началник РУ към ОДМВР-С., РУ-С., с която на същия е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, а именно: временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на ППС е нарушил разпоредбите на чл.174, ал.3, предл.2 ЗДвП. В жалбата си В. навежда твърдение за незаконосъобразност на оспорваната заповед .

В с.з. жалбоподателят, редовно призван, не се явява и не изпраща представител
Ответникът по жалбата - Началник РУ към ОДМВР-С., РУ-С., редовно призван, се представлява от юрк.И., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.
Софийска градска прокуратура, уведомени не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От данните по делото се установява, че на жалбоподателяте съставен акт за

административно нарушение № 143990/14.05.2020г. за това, че на същата дата – 14.05.2020г. около 18,40 ч. в [населено място], по ул. П. Е. с посока на движение от ул. К. и М. към центъра на [населено място], управлява лек автомобил „Порше К.” с рег. [рег.номер на МПС] , като при проверка лицето отказва да бъде изпробвано за употреба на наркотични вещества и техните аналози с Дрегер друг тест 5000 с № АRКЕ-0016. Лицето е отказало да даде проба и при посещението му в ФСМП- [населено място], във връзка с издадения му талон за медицинско изследване.

С оглед горното, АНО е приел, че жалбоподателят е нарушила чл. 174, ал.3, предл. 2 ЗДвП, във връзка с което със заповед № 20-0344-000096/15.05.2020г. на Началник РУ към ОДМВР-С., РУ-С. на Г. Г. викторов е наложена ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца и тази заповед се обжалва и е предмет на настоящето съдебно производство.

При служебна проверка законосъобразността на оспорената заповед при условията на чл. 168 от АПК на всички основания по чл. 146, т. 1 - 5 от АПК съдът констатира следното:

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповедта е издадена от компетентен орган- Началник РУ към ОДМВР-С., РУ-С., комуто са делегирани правомощия по издаване на заповеди за налагане на ПАМ по ЗДвП, по силата на заповед на Директора на ОДМВР-С. рег. № 517з-3106 от 18.08.2018г., вр. със Заповед рег. 8121з-515/14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи /лист 15 от делото/. Следва да се има в предвид, че целта на принудителните административни мерки е предотвратяването, преустановяването на административни нарушения или премахването на вредните последици от тях, съгласно чл. 22 от ЗАНН.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения спрямо водач, за който се установи, че управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. При тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката, е установено по надлежен ред управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, какъвто е конкретния случай. В съставения на жалбоподателката акт за нарушение, е записано, че нарушителят е управлявал собственото си МПС на 14.05.2020г., като при извършена проверка от полицейските служители отказва да бъде изпробван с техническо средство алкотест

„Дрегер“ друг тест 5000 с № ARKE-0016.

Констатациите на административния орган не са оборени по надлежния ред от страна на жалбоподателя, в чиято тежест е да докаже твърдяната от него липса на материалноправните предпоставки за издаване на оспорения административен акт.

По повод извършено от жалбоподателя нарушение по чл.174, ал.3, предл. 2 от ЗДвП, установено с /АУАН/ № 143990/14.05.2020г., компетентният орган законосъобразно е приложил предвидената в чл. 171, т. 1, буква „б“ от ЗДвП принудителна административна мярка.

По изложените съображения жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, жалбоподателя следва да бъде осъден да заплати на ответника по делото сумата в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, съдът

Р Е Ш И:

Отхвърля жалбата на Г. Г. В., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], вх.Б, ет.б, ап.3б, чрез адв. П. П. срещу Заповед № 20-0344-000096/15.05.2020г. на Началник РУ към ОДМВР-С., РУ-С., с която на същия е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. "б"от ЗДвП, като неоснователна.

ОСЪЖДА Г. Г. В., ЕГН [ЕГН] да заплати на РУ-С. към ОДМВР-С. сумата от 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл.172 ал.5 от ЗДвП.

Преписи.

СЪДИЯ: